AZ ÉLET IGÉJE

fokoláre mozgalom

Június 2024

„Az Isten országa olyan, mint amikor az ember magot szór a földbe. Azután már akár alszik, akár fölkel éjjel és nappal, a mag kikel és növekszik” (Mk 4,26-27)

Az Isten országa áll Jézus üzenetének középpontjában, és Márk evangéliuma ennek örömhírét szeretné közvetíteni. Itt egy rövid példázattal hirdeti, a mag képével, amelyet földbe vetnek, és akkor szabadul fel belőle teljesen az életerő, mely gyümölcsöt terem.

De mit jelent ma számunkra Isten országa? Mi köze van a személyes életünkhöz és a történelemhez, amely felváltva ingadozik várakozások és csalódások között? Ha már elvetették a béke, a biztonság és a boldogság magját, miért nem látjuk a gyümölcseit?

„Az Isten országa olyan, mint amikor az ember magot szór a földbe. Azután már akár alszik, akár fölkel éjjel és nappal, a mag kikel és növekszik”

Ez az ige azt mutatja, hogy Jézus teljes mértékben bízott Isten tervében, amelyet az emberiségről alkotott: „Jézus […] eljött a földre, az Ő győzelme által ez az ország már jelen van a világban, és már biztosítva van a beteljesedése, mely véget vet a történelemnek. Az egyház ennek az országnak a kezdete, és azoknak az embereknek a közössége, akik hisznek ebben az országban.”[1]

Akik befogadják, azokat megbízza, hogy készítsék elő a talajt Isten ajándékának befogadására, és ápolják az ő szeretetébe vetett reményt.

„[…] Valójában semmilyen emberi erőfeszítés, sem aszketikus gyakorlat, tanulmány vagy tudományos kutatás sem tud bevezetni Isten országába. Csak maga Isten, Ő elénk jön, és megmutatkozik fényével, vagy megérint kegyelmével.

Mi semmilyen érdemmel nem dicsekedhetünk, semmire nem támaszkodhatunk, ami feljogosítana Isten e hatalmas ajándékára. Ő az Országot ingyen kínálja fel nekünk.”[2]

„Az Isten országa olyan, mint amikor az ember magot szór a földbe. Azután már akár alszik, akár fölkel éjjel és nappal, a mag kikel és növekszik”

A magvetés: ne tartsuk meg magunknak a magot, hanem vessük el széles körben és bizalommal. „Éjjel vagy nappal”: az ország csendben növekszik, még az éjszakáink sötétségében is.

[1] C. Lubich, Az élet igéje 1983. augusztus
[2] C. Lubich, Az élet igéje 1979. október

Minden nap kérhetjük is: „jöjjön el a Te országod”.

A magvetés nem kíván folyamatos munkát, irányítást a földművestől, csak annyit, hogy tudjon türelmesen várni, míg a természet halad a maga útján.

Ez az életige meghív bennünket, hogy bízzunk a szeretet erejében, amely a maga idejében gyümölcsöt hoz. Megtanít a művészetre, hogy türelmesen kísérjük figyelemmel azt, ami magától is képes növekedni anélkül, hogy eredményekért aggódnánk. Szabaddá tesz, hogy befogadjuk a másikat a jelen pillanatban, értékelve a képességeit és tiszteletben tartva a saját ritmusát.

„[…] Egy hónappal az esküvő előtt a fiunk riadtan telefonált, hogy a barátnője újra drogozni kezdett. Tanácsot kért, hogy mit tegyen. Nem volt könnyű válaszolni. Kihasználhattuk volna a helyzetet, hogy meggyőzzük, hagyja el a lányt, de ez nem tűnt helyes útnak. Azt javasoltuk, hogy nézzen jól a szívébe […]. Hosszú csend következett, majd a válasz: »Azt hiszem, tudok még egy kicsit szeretni.« Az esküvő után sikerült találniuk egy kiváló terápiás központot járóbeteg-ellátással. Tizennégy hosszú hónap telt el, és ezalatt sikerült betartania a »nincs több drog« vállalást. Hosszú út volt ez mindenkinek, de az evangéliumi szeretet, amit igyekszünk kettőnk között – akár könnyek között is – megélni, erőt ad ahhoz, hogy ebben a kényes helyzetben is szeressük a fiunkat. Ez a szeretet talán abban is segít

neki, hogy megértse, hogyan szeretheti a feleségét.”[3]

Letizia Magri és az életige csoport gondozásában

[3] S. Pellegrini, G. Salerno, M. Caporale (a cura di), *Famiglie in azione. Un mosaico di vita*, Città Nuova, Roma 2022, p. 74.